

valgets Mening giver Anledning til Tvivl i saa Henseende, og da dette ogsaa er Ministeriets Anskuelse, har man ikke anseet det fornødent at give § 1 noget Tillæg i den omhandlede Retning.

Naar det i forrige Udkasts § 2 var foreslaaet, at der ved hver Underret skulde beskiftes en særlig Retskriver af Justitsministeriet, saa var Grunden hertil ikke alene den, at man paa denne Maade vilde opnaae Sikkerhed for en mere paalidelig Protokoltilførsel, men man tilsigtede derved at opnaae en anden Fordel, nemlig at befrie Dommeren for visse Forretninger, der ikke synes at staa i god Samklang med den ham løbrikt tiltænkte Stilling, navnlig Opbeholdelsen af og Regnskabet for Retsprotokoller. Det maa imidlertid erkjendes, at dette Hensyn maaskee dog ikke er saa overveiende, at der i samme skulde findes tilstrækkelig Anledning til at skabe en ny Klasse af Bestillingsmænd, og da Ministeriet med Udvalget maa være enig i, at det vilde være forbundet med altfor stor Bekostning at oprette selvstændige og uafhængige Embeder som Retskrivere, skøndt man derved vilde kunne fritage Dommerne ogsaa for andre af de dem paahvilende Forretninger, som de efter den Ordning, der nu vil blive bragt i Forslag, ikke vilde være i Stand til at offere samme Grad af Opmærksomhed som de egentlige dømmende Forretninger, og da det derhos maa indrømmes, at Retsforhandlingernes Offentlighed vil tilveiebringe den bedste Sikkerhed for Protokolforelsens Paalidelighed, har Ministeriet i nærværende Udkast troet at kunne slutte sig til Udvalgets Forslag, hvorefter de særlige Retskrivere bortfalde og Protokolforelsen besørges af en af Dommeren dertil antagen Mand, der vistnok, som ogsaa af Udvalget forudsat, vil blive taget blandt Dommerens Kontorpersonale.

Det er alt i de Motiver, der ledsagede det i Rigsdagens forrige Samling forelagte Udkast antydet, at Ministeriet ikke vilde være utilbøieligt til at gaae ind paa at forsøge at fastsætte Grændserne mellem Rævninger og Underretternes Omraade efter Hensyn til de forskjellige Forbrydelsers Bestaaenhed; men at dette i alt Fald ikke lod sig gjøre, saalænge den forventede nye

Straffelov endnu ikke foresaae. Denne Anskuelse synes Udvalget at have delst, men det har derhos forsaavidt Straffens Størrelse skal være det Afgjørende, troet at burde foreslaae, at der istedetfor „2 Aars offentligt Arbejde“ sættes „offentligt Arbejde“, hvorved den Tanke, der ligger til Grund for Udvalgets Opfattelse, formenes at faae sit Udtryk. Ministeriet maa nu vistnok fremdeles holde for, at det, naar den nye Straffelovbog foreligger, vil vise sig, at den i det forrige Udkast foreslaaede Grændse, Alt vel overveiet, vil være ret passende, men da man med Udvalget er enig i, at Rævningeretternes Virksomhed ikke bør indskrænkes i for høj Grad og saaledes enig i den Tanke, der skal finde sit Udtryk i Udvalgets Forslag, og da det derhos af Udvalget er indrømmet, at der her foreligger et Spørgsmaal, som muligt kan blive besvaret noget anderledes, naar Loven endelig skal træde i Kraft, har man ikke fundet Betænkkelighed ved at affatte Paragraferne 5 og 6 i nærværende Udkast i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag.

Ministeriet har ikke fundet noget at erindre imod, at Forskrifterne i det forrige Udkasts §§ 56—59, henflyttes til bemeldte Udkasts § 17, men man har fundet det rettest, at alle disse Bestemmelser overslyttes til Slutningen af Afsnit C, idet de ellers forrentligt paa en mindre heldig Maade vilde afbryde Sammenhængen mellem de øvrige Bestemmelser i bemeldte Afsnit og i Overensstemmelse hermed ere § 17 og Paragraferne 56—59 i forrige Udkast her blevne til §§ 18—22.

Idet Ministeriet med Hensyn til de Lovlærde Dommere i Rævningeretterne fremdeles med Udvalgets Flertal maa fastholde, at deres Tal skal være tre, har man Intet fundet at erindre imod, at Formandens Funktionstid bestemmes til 5 Aar. Heller ikke har man haft nogen Betænkkelighed ved at tiltræde Forslaget om, at de tvende Meddommere frit skulle kunne vælges mellem Landsoperetternes Medlemmer eller blandt Underdommerne i Rævningskredsen, idet man ogsaa paa denne Maade vil kunne opnaae, hvad der var tilsigtet i de tidligere Udkast, nemlig at faae idetmindste een Meddommer, som ikke alene med Hensyn til praktisk Dygtighed